TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2004. gada 7. oktobrī *

Lieta C-153/01

par prasību daļēji atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam,

ko 2001. gada 9. aprīlī cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv S. Ortiss Vāmonde [*S. Ortiz Vaamonde*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv S. Pardo Kvintijana [*S. Pardo Quintillán*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], R. Šintgens [*R. Schintgen*] un F. Makena [*F. Macken*] (referente),

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā lietas dalībnieku apsvērumus,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 6. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasības pieteikumu Spānijas Karaliste prasa daļēji atcelt Komisijas 2001. gada 5. februāra lēmumu 2001/137/EK par Kopienas finansējuma dalībvalstu noteiktu izdevumu izslēgšanu no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļas ietvaros (OV L 50, 9. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums") tajā daļā, kas uz to attiecas.

Atbilstošās tiesību normas

Izdevumu finansējums ELVGF ietvaros

2 Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regula Nr. 729/70 (EEK) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.), ko groza Padomes 1995. gada 22. maija Regula (EK) Nr. 1287/95 (OV L 125, 1. lpp.) (turpmāk tekstā — "Regula Nr. 729/70"), tās 1. panta 2. punkta b) apakšpunktā un 3. panta 1. punktā paredz, ka ELVGF Garantiju nodaļa finansē intervences, kas paredzētas, lai regulētu lauksaimniecības tirgus un uzņēmumus saskaņā ar Kopienu noteikumiem lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas ietvaros.

3 Saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu:

"Komisija [..]

[..]

c) lemj par izdevumiem, kas ir izslēdzami no Kopienas finansējuma, ko paredz 2. un 3. pants, ja tā konstatē, ka izdevumi nav izlietoti atbilstoši Kopienu noteikumiem.

Pirms lēmuma pieņemšanas par finansējuma atteikšanu Komisijas veikto pārbaužu rezultātus un atbildes attiecīgajām dalībvalstīm ir jāpaziņo rakstiski, pēc kā abām pusēm jācenšas panākt vienošanos par tālāko rīcību.

Gadījumā, ja vienošanās netiek panākta, dalībvalsts var prasīt uzsākt procedūru, kas paredz saskaņot pušu attiecīgās nostājas četru mēnešu laikā, un tās rezultāti ir izklāstāmi paziņojumā Komisijai, kas tos izvērtē pirms lēmuma pieņemšanas par finansējuma atteikšanu.

Komisijai jānovērtē izslēdzamās summas, jo īpaši, ievērojot konstatētās neatbilstības nozīmību. Komisijai šajā gadījumā ir jāņem vērā pārkāpuma daba un smagums, kā arī Kopienas ciestais finansiālais zaudējums.

Finansējuma atteikšanu nevar attiecināt uz izdevumiem, kas izlietoti divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiskā paziņojuma par šo pārbaužu rezultātiem attiecīgajai dalībvalstij. [..]"

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 8. panta 1. punkta pirmo daļu:

"Dalībvalstis atbilstoši valsts normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem pieņem nepieciešamos pasākumus, lai:

— nodrošinātu Fonda finansēto darbību faktisku īstenošanu un to atbilstību [noteikumiem];

— novērstu un izskatītu pārkāpumus;

— atgūtu summas, kas zaudētas pārkāpuma vai nolaidības rezultātā."

5 Atbilstoši šīs pašas Regulas 8. panta 2. punkta pirmajai daļai gadījumos, kad pilnīga atgūšana nav iespējama, Kopienas neatbild par finanšu pārkāpumu vai nolaidības sekām, kas attiecināmas uz dalībvalstu administratīvajām iestādēm vai organizācijām.

6 Saskaņā ar Regulas Nr. 729/70 9. pantu Komisija var veikt noteiktus pasākumus, lai pārbaudītu un papildinātu dalībvalstu iestāžu iesniegto informāciju un dokumentus. Tāpat Komisija var ierosināt veikt kontroles uz vietas, un tās nozīmētiem pārstāvjiem šajās pārbaudēs jāsniedz pieeja grāmatvedības un visiem citiem dokumentiem attiecībā uz ELVGF finansētiem izdevumiem.

7 Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.), jo īpaši nosaka pienākumus koordinējošai iestādei, kas Komisijai ir attiecīgās dalībvalsts vienīgais partneris. Šīm iestādēm ir jānodod Komisijas rīcībā visi vajadzīgie grāmatojumu dati tādā veidā, lai Komisijas dienesti varētu veikt vajadzīgās pārbaudes.

8 Regulas Nr. 1663/95 Pielikumā paredzēti administratīvi un grāmatvedības noteikumi, kas jāievēro dalībvalstu maksājumu iestādei, lai garantētu efektīvu pārbaudi par atbalsta pieteikumu pieņemamību un attiecīgo maksājumu atbilstību Kopienas regulējumam.

9 Minētās Regulas 8. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēts:

"Ja kādas izmeklēšanas rezultātā Komisija uzskata, ka izdevumi netika veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā paziņo ieinteresētajai dalībvalstij iegūtās ziņas, veicamos koriģējošos pasākumus, lai nodrošinātu atbilstību turpmāk, un jebkuru tāda izdevuma novērtējumu, kuru tā ierosina izslēgt, ievērojot Regulas (EEK) Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktu. Paziņojumā ietver atsauci uz šo regulu. [..]"

10 Komisijas 1997. gada 23. decembra dokumentā Nr. VI/5330/97 (turpmāk tekstā — "dokuments Nr. VI/5330/97") ietvertas tās vadlīnijas, ko piedāvā Komisija, piemērojot finanšu korekciju ELVGF grāmatojumu noskaidrošanas procedūras ietvaros. Atbilstoši šīm vadlīnijām gadījumos, kad noteikumiem neatbilstošo maksājumu patiesais līmenis nav nosakāms, un tā rezultātā nav iespējams noteikt Kopienas ciesto finansiālo zaudējumu apmēru, Komisija piemēro finanšu korekcijas likmi, kopumā palielinot deklarētos izdevumus līdz 2 %, 5 %, 10 % vai 25 %, vadoties pēc zaudējumu riska apmēra.

11 Kā tas izriet no minētā dokumenta, šīs vadlīnijas nošķir divas šādas pārbaužu kategorijas:

— "Pamatpārbaudes ir fiziskas un administratīvas kontroles, kas nepieciešamas pārbaudei pēc būtības, jo īpaši, par pieteikuma priekšmeta īstumu, kvantitatīvos un kvalitatīvos nosacījumus, ieskaitot termiņu ievērošanu, ražas novākšanas prasības, aizturēšanas termiņus utt. Tās veic teritorijā pārbaudot faktus, izmantojot neatkarīgus informācijas avotus, tādus kā kadastrālos reģistrus."

— "Papildu pārbaudes ir administratīvas darbības, kas nepieciešamas pieteikuma pareizai apstrādei, tādas kā konkursu terminu ievērošanas kontrole, dubultu pieteikumu par vienu priekšmetu identifikācija, riska analīze, sankciju piemērošana un procedūru atbilstoša uzraudzība."

12 Šajā sakarā dokumenta Nr. VI/5330/97 otrais pielikums paredz:

"Ja viena vai vairākas pamatpārbaudes netiek veiktas vai arī ir veiktas tik neatbilstošā līmenī vai tik reti, ka tās ir nederīgas, lai noteiktu pieteikuma pieņemamību vai novērstu pārkāpumus, ir nepieciešams piemērot korekciju ar 10 % palielinājumu, ja ir pamatoti pieļaujams uzskatīt, ka pastāv paaugstināts būtisku zaudējumu risks ELVGF.

Ja ir veiktas visas pamatpārbaudes, bet nav ievērots noteikumos rekomendētais to skaits, biežums un precizitāte, ir nepieciešams piemērot korekciju ar 5 % palielinājumu, ja ir pamatoti secināt, ka arī šīs pārbaudes nesniedz nepieciešamo garantiju līmeni par pieteikumu likumīgumu un ka ELVGF pastāv ievērojams zaudējumu risks.

Ja dalībvalsts pamatpārbaudes veic pareizi, bet pilnībā neveic vienu vai vairākas papildu pārbaudes, ir nepieciešams piemērot korekciju ar 2 % palielinājumu, ņemot vērā viszemāko ELVGF zaudējumu risku un vismazāko pārkāpuma smagumu.

[..]

Tomēr, ja pārbaudes sistēma pilnībā netiek īstenota vai arī tā funkcionē neapmierinoši, kā arī, ja ir biežas pārkāpumu pazīmes un konstatēta nolaidība cīņā pret noteikumiem neatbilstošu vai krāpniecisku praksi, ir nepieciešams piemērot korekciju ar 25 % palielinājumu, lai būtu dibināts uzskats, ka nesodīta brīvība iesniegt nepieņemamus pieteikumus var radīt ļoti ievērojamus zaudējumus ELVGF."

Olīveļļas ražošanas nozare

13 Lai Kopienas vajadzībām iegūtu nepieciešamos datus par paredzamo olīvu un olīveļļas ražošanas apjomu, kā arī lai minētajiem produktiem nodrošinātu Kopienas atbalsta sistēmas labāku darbību, Padome 1975. gada 21. janvārī pieņēma Regulu Nr. 154/75 (EEK) par olīvu audzēšanas reģistra izveidi dalībvalstīs, kas ražo olīveļļu (OV L 19, 1. lpp.), ar grozījumiem atbilstoši Padomes 1985. gada 20. decembra Regulai (EEK) Nr. 3788/85, ar ko Spānijas un Portugāles pievienošanās sakarā groza dažas regulas eļļas un tauku nozarē (OV L 367, turpmāk tekstā — "Regula Nr. 154/75").

14 Regulas Nr. 154/75 1. panta 1. punkts paredz, ka dalībvalstis, kas ražo olīveļļu, saskaņā ar šo regulu izveido olīvu audzēšanas reģistru, kurā ietver visas olīvu audzēšanas saimniecības to teritorijā.

15 Minētās regulas 1. panta 2. punkta trešās daļas otrajā ievilkumā ir noteikts termiņš olīvu audzēšanas reģistra izveidošanai Spānijā līdz 1988. gada 31. oktobrim.

16 Padome turklāt ir pieņēmusi 1984. gada 17. jūlija Regulu (EEK) Nr. 2261/84, ar ko paredz vispārīgus noteikumus attiecībā uz atbalsta piešķiršanu par olīveļļas ražošanu un atbalstu olīveļļas ražotāju organizācijām (OV L 208, 3. lpp.). Šīs regulas 16. panta 1. punktā ir precizēts, ka visas ražotājas dalībvalstis izveido un pastāvīgi aktualizē elektroniskas datnes par olīvu audzēšanu un olīveļļas ražošanu, kurās ir jāietver dažāda šajos noteikumos norādītā informācija.

17 Saskaņā ar 11. panta 1. punktu Komisijas 1984. gada 31. oktobra Regulā (EEK) Nr. 3061/84 par noteikumiem par palīdzības sistēmas piemērošanu olīveļļas ražošanai (OV L 288, 52. lpp.) ar grozījumiem atbilstoši Komisijas 1989. gada 17. janvāra Regulai (EEK) Nr. 98/89 (OV L 14, 14. lpp.) (turpmāk tekstā — "Regula Nr. 306/84") dalībvalstu ražotājiem ir jāievada elektroniskajās datnēs olīvu audzēšanas reģistrā esošā informācija, tiklīdz tā ir pieejama.

18 Regulas Nr. 306/84 11. panta 2. punkts paredz, ka datņu izmantošana jāuzsāk līdz 1990. gada 31. oktobrim.

Olīveļļas patēriņa nozare

19 Vispārēji noteikumi par olīveļļas patēriņu ir noteikti Padomes 1978. gada 19. decembra Regulā (EEK) Nr. 3089/78 (OV L 369, 12. lpp.), ar grozījumiem atbilstoši Padomes 1987. gada 17. novembra Regulai (EEK) Nr. 3461/87 (OV L 329, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 3089/78"). Saskaņā ar tās 4. pantu šis atbalsts tiek piešķirts par Kopienā ražotu olīveļļu, kas atbilst noteiktiem nosacījumiem, ko paredz šī Regula.

20 Atbilstoši Regulas Nr. 3089/78 7. panta pirmajai daļai dalībvalstis izveido kontroles sistēmu, kas nodrošina, lai produkcija, par kuru ir prasīts atbalsts, atbilst tā saņemšanas nosacījumiem.

21 Komisijas 1985. gada 24. septembra Regula (EEK) Nr. 2677/85 (OV L 254, 5. lpp.) nosaka piemērošanas noteikumus atbalsta sistēmai olīveļļas patēriņam. Minētās regulas 12. pants ar grozījumiem atbilstoši Komisijas 1991. gada 8. marta Regulai (EEK) Nr. 571/91 (OV L 63, 19. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 2677/85") paredz kontroles uz vietas. Šī panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēts, ka Regulā Nr. 3089/78 7. pantā paredzēto kontroles pasākumu īstenošanai dalībvalstis veic pārbaudes par krājumu uzskaiti katrā sertificētajā uzņēmumā.

22 Regulas Nr. 2677/85 12. panta 6. punktā ir noteikts, ka gadījumos, kad ar kompetentās iestādes lēmumu tiek konstatēts, ka atbalsta pieteikums pārsniedz maksimālo apjomu, kādam tiek piešķirtas tiesības uz atbalstu, dalībvalsts līgumu atceļ bez kavēšanās, neraugoties uz citām iespējamām sankcijām.

Piena un piena produktu nozare

23 Saskaņā ar Padomes 1992. gada 28. decembra Regulas (EEK) Nr. 3950/92, ar ko ievieš papildmaksājumus piena un piena produktu nozarē (OV L 405, 1. lpp.), 1. pantu:

"Septiņos jaunos secīgos divpadsmit mēnešu laikposmos no 1993. gada 1. aprīļa govs piena ražotāji maksā papildmaksājumu par piena vai piena ekvivalenta daudzumiem,

kas attiecīgajā 12 mēnešu laikposmā piegādāti uzpircējam vai pārdoti tiešam patēriņam, pārsniedzot daudzumu, kas vēl jānosaka.

Maksājuma apjoms ir 115 % no piena mērķa cenas."

24 Saskaņā ar Regulas Nr. 3950/92 2. panta 1.–3. punktu:

"1. Maksājumu maksā par visiem piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kuri attiecīgajā 12 mēnešu laikposmā laisti tirgū, pārsniedzot attiecīgo daudzumu, kas minēts 3. pantā. Maksājumu maksā tie ražotāji, kuri pārsnieguši attiecīgo daudzumu.

Ražotāja maksājamā maksājuma apjomu saskaņā ar dalībvalsts lēmumu nosaka pēc tam, kad neizmantotie salīdzināmie daudzumi ir vai nav pārdalīti, un to nosaka vai nu uzpircēja līmenī, ņemot vērā pārsniegumu, kas atlicis pēc neizmantoto salīdzināmo daudzumu pārdales proporcionāli katram ražotājam piešķirtajiem salīdzināmajiem daudzumiem, vai valsts līmenī, ņemot vērā katra individuālā ražotāja salīdzināmā daudzuma pārsniegumu.

2. Attiecībā uz piegādēm — par maksājuma samaksu atbildīgais uzpircējs pirms dienas un saskaņā ar sīki izstrādātiem noteikumiem, kas vēl jāparedz, samaksā dalībvalsts kompetentajai struktūrai summu, kuru tas atskaita no piena cenas, kas maksājama ražotājiem, kuriem jāmaksā maksājums, vai, ja tas neizdodas, iekasē citā atbilstīgā veidā.

[..]

3. Attiecībā uz tiešo pārdošanu ražotājs pirms tās dienas un saskaņā ar tiem noteikumiem, kuri vēl jānosaka, samaksā dalībvalsts kompetentajai struktūrai attiecīgo summu."

25 Šīs pašas regulas 10. pants paredz:

"Maksājumu uzskata par intervenci, kura mērķis ir stabilizēt lauksamniecības tirgus, un to izmanto, lai finansētu izdevumus piena nozarē."

26 Saskaņā ar piekto apsvērumu Komisijas 1993. gada 9. marta Regulā (EEK) Nr. 536/93, ar ko nosaka piemērošanas noteikumus papildmaksājumiem piena un piena produktu nozarē (OV L 57, 12. lpp.):

"[..] gūtā pieredze liecina par to, ka būtiski kavējumi aprēķinu iesniegšanā par saņemto [produkciju] vai tiešajām pārdošanām un veiktajiem maksājumiem ir traucējuši sistēmai kļūt par patiesi efektīvu; [..] tādēļ, izdarot vajadzīgos secinājumus no pagātnes mācībām, tiek noteiktas striktas prasības attiecībā uz paziņojumu un maksājumu termiņiem, kuru neievērošanas gadījumā ir jāpiemēro sankcijas".

27 Saskaņā ar šīs regulas 3. panta 4. punktu:

"Līdz katra gada 1. septembrim uzpircējs, kam jāveic maksājumi, maksā kompetentajai organizācijai pienākošos summu saskaņā ar dalībvalsts noteiktiem priekšrakstiem.

Gadījumā, ja netiek ievērots maksājumu termiņš, pienākošajām summām piemēro dalībvalsts noteiktu gada procentu likmi, kas nevar būt mazāka par procentu likmi, kādu dalībvalsts piemēro, atprasot neesoša parāda izpildījumu."

28 Regulas Nr. 536/93 5. panta 2. punkts nosaka:

"Dalībvalstis veic jebkuru nepieciešamo papildu pasākumu, lai Kopienai nodrošinātu maksājumu noteiktajā laikā.

Gadījumos, kad no Komisijas Regulā (EEK) Nr. 2776/88 3. panta 5. punktā minētajiem dokumentiem, kas dalībvalstīm ik mēnesi jānosūta Komisijai, izriet, ka šis termiņš nav ievērots, Komisija lauksaimniecības izdevumu kontā veic avansa maksājuma samazinājumu, kas ir proporcionāls pienākošajai summai vai arī tās aplēsēm.

Saskaņā ar 3. panta 4. punktu un 4. panta 4. punktu samaksātos procentus dalībvalstis atvelk no piena un piena nozares izdevumiem."

Laukaugu nozare un papildu papuvju neieviešanas sekas

29 Kas attiecas uz atbalsta sistēmu laukaugiem un papuvei, 2. panta 1. punkts Padomes 1992. gada 30. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1765/92, ar kuru ievieš atbalsta sistēmu noteiktu laukaugu audzētājiem (OV L 181, 12. lpp.), ar grozījumiem atbilstoši

Padomes 1994. gada 24. janvāra Regulai (EK) Nr. 231/94 (OV L 30, 2. lpp., turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1765/92") nosaka, ka Kopienas laukaugu audzētāji var pieprasīt kompensācijas maksājumus, ievērojot minētās regulas 2.–13. panta noteikumus.

30 Regulas Nr. 1765/92 2. panta 2. punkta otrā daļā paredz, ka šie kompensācijas maksājumi tiek piešķirti par platībām, kurās audzē laukaugus vai kas atstātas papuvē un kas nepārsniedz reģiona bāzes platību.

31 Šis pats noteikums paredz, ka reģiona bāzes platību nosaka kā vidējo hektāru skaitu reģionā, kurā 1989., 1990. un 1991. gadā audzēja laukaugus vai kuri — attiecīgā gadījumā — bija atstāti atmatā atbilstoši paziņotajai atbalsta sistēmai. Noteikums precizē, ka ar "reģionu" pēc attiecīgās dalībvalsts izvēles saprot dalībvalsti vai dalībvalsts teritorijā esošu reģionu.

32 Reģiona bāzes platības ir noteiktas Komisijas 1994. gada 11. maija Regulas (EK) Nr. 1098/94 pielikumā, kurā ir noteiktas reģionālās bāzes platības, kas atbalsta sistēmas ietvaros tiek piemērotas noteiktu laukaugu audzētājiem, un ar kuru atceļ Regulu (EEK) Nr. 845/93 (OV L 121, 12. lpp.). Šis pielikums attiecībā uz Spāniju nosaka, no vienas puses, reģionālās bāzes platības katrai autonomajai kopienai attiecībā uz neapūdeņojamām (*secano*) kultūrām un, no otras puses, reģionālās bāzes platības valsts līmenī attiecībā uz apūdeņojamām (*regadío*) kultūrām.

33 Regulas Nr. 1765/92 2. panta 5. punkta otrajā daļā ir noteikts, ka audzētājiem, kas saskaņā ar vispārīgo sistēmu prasa kompensācijas maksājumus, ir pienākums daļu to saimniecības zemju turēt papuvē, par ko tie saņem kompensāciju.

34 Pamatojoties uz šīs pašas regulas 7. panta 1. punkta pirmo daļu, šis pienākums turēt zemes papuvē reģiona bāzes platību gadījumā ir noteikts kā ar attiecīgiem laukaugiem apsētu platību proporcija, par kuriem ir iesniegts [atbalsta] pieteikums un kuras ir atstātas atmatā.

35 Saskaņā ar minētās regulas 7. panta 1. punkta otro daļu pienākums turēt zemes papuvē, pamatojoties uz rotācijas principu, tiek noteikts 15 % līmenī, sākot ar 1993.–1994. tirdzniecības gadu.

36 Pamatojoties uz Regulas Nr. 1765/92 7. panta 7. punktu, audzētājs vienas dalībvalsts ietvaros var nodot pienākumu turēt zemi papuvē citam audzētājam. Šādā gadījumā šīs regulas 7. panta 1. punkta otrajā daļā noteiktā papuves daļa ir palielināma par 5 %.

37 1. panta 1. punkts Komisijas 1993. gada 18. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2836/93, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 1765/92 attiecībā uz reģionālo bāzes platību kontroli (OV L 260, 3. lpp.), paredz, ka, nolūkā konstatēt iespējamo reģiona bāzes platību pārsniegšanu, dalībvalsts kompetentā iestāde, no vienas puses, ņem vērā noteikto reģiona bāzes platību un, no otras puses, platību kopsummu attiecīgajā reģionā, par kurām ir iesniegts atbalsta pieteikums.

38 Kas attiecas uz šādas pārsniegšanas sekām, Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkts redakcijā, kas piemērojama atbalsta pieteikumiem 1994.–1995. tirdzniecības gadā, paredz:

"6. [..] gadījumos, kad kopsumma atsevišķajām platībām, par kurām ir prasīts atbalsts laukaugu audzētāju sistēmas ietvaros [..], pārsniedz reģiona bāzes platību, attiecīgajā reģionā tiek piemēroti šādi pasākumi:

— tā paša tirdzniecības gada laikā pieļaujamā platība uz audzētāju tiek proporcionāli samazināta attiecībā uz visiem atbalstiem, kas piešķirti, pamatojoties uz šiem noteikumiem;

— nākamā tirdzniecības gada laikā audzētājiem, kas saņem vispārējās sistēmas atbalstu, papuvē ir jātur papildu zemes, par to nesaņemot nekādu atbalstu. Procentuālajam apjomam neparedzētajai papuvei ir jābūt vienādam ar to procentuālo apjomu, par kādu pārsniegta reģiona bāzes platība. Minētais ir noteikts papildus 7. pantā paredzētajam pienākumam turēt zemes papuvē.

Platības, kas atbilstoši iepriekšējās daļas otrajam ievilkumam ir atstājamas neparedzētai papuvei, netiek ņemtas vērā šī punkta piemērošanā."

39 Padomes 1997. gada 22. jūlija Regulas (EK) Nr. 1422/97, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1765/92 (OV L 196, 18. lpp.), 1. panta trešā daļas redakcija papildus tās 2. panta 6. punktam ir šāda:

"Ārkārtas klimatisko apstākļu gadījumā, kas ietekmē produkciju tāda tirdzniecības gada ietvaros, kad ir konstatēta pārsniegšana, kā rezultātā ražība, salīdzinājumā ar normālo nokrītas līdz zemam līmenim, un izraisa attiecīgo pārsniegšanu, neskarot budžeta situāciju, Komisija var [..] pilnībā vai daļēji atcelt vienu vai abus

piemērojamos pasākumus, kas šī punkta ietvaros skartajos reģionos ir piemērojami audzētājiem."

40 Pamatojoties uz Regulas Nr. 1422/97 2. panta otro daļu, minētās izmaiņas ir piemērojamas, sākot ar 1995.–1996. tirdzniecības gadu.

41 Komisijas 1995. gada 10. maija Regulas (EK) Nr. 1040/95, ar ko ievieš papildu pārejas pasākumus bāzes platību uzraudzībai Spānijā (OV L 106, 4. lpp.), kas stājās spēkā 1995. gada 12. maijā, 1. punktā paredzēts:

"1994.–1995. tirdzniecības gada laikā netiek piemērots Regulas (EEK) 2. panta 6. punkts attiecībā uz platībām, kurās tiek audzēta labība, ar proteīnu bagāti augi (*protéagineux*), eļļas lini, kā arī platības, kas, tai skaitā brīvprātīgi, ir turētas papuvē, ņemot vērā reģiona bāzes platību attiecībā uz Regadio [*Regadío*] Spānijā, ko paredz Regula (EK) Nr. 1098/94."

Laukaugu nozare un Andalūzijas autonomā kopiena

42 Septītajā apsvērumā Komisijas 1992. gada 23. decembra Regulā (EEK) Nr. 3887/92, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētas uzraudzības un kontroles sistēmas piemērošanai attiecībā uz noteiktām Kopienas atbalsta sistēmām (OV L 391, 36. lpp.), ir paredzēts:

"noteikumu ievērošana Kopienas atbalsta jomā ir jāuzrauga efektīvi [..]".

43 Minētās regulas astotajā apsvērumā ir izklāstīti nosacījumi tāluzraudzības (*télédétection*) kā instrumenta izmantošanu kontrolei uz vietas, turklāt minētais apsvērums paredz, ka šaubu gadījumā ir nepieciešamas fiziskas kontroles.

44 Minētās Regulas 6. panta 1.–5. punkts nosaka:

"1. Administratīvā kontroles un kontroles uz vietas tiek izmantotas tā, lai tiktu nodrošinātas efektīvas pārbaudes par to nosacījumu ievērošanu, atbilstoši kuriem ir piešķirts atbalsts un piemaksas.

2. Regulas (EEK) Nr. 3508/92 8. panta 1. punktā paredzētās administratīvās kontroles ietver, jo īpaši, jauktās pārbaudes attiecībā uz deklarētajiem laukiem [..], lai izvairītos no neattaisnojamas dubultas atbalsta piešķiršanas tā paša kalendārā gada laikā.

3. Kontroles uz vietas ir jāveic par vismaz būtisku pieteikumu paraugu. Šim paraugam ir jāaptver vismaz:

[..]

— 5 % atbalsta pieteikumu par "platībām"; tomēr šo procentuālo līmeni ir jāsamazina līdz 3 % gadījumos, ja atbalsta pieteikumi par "platībām" vienā dalībvalstī pārsniedz 700 000 viena kalendārā gada laikā.

Gadījumos, kad apmeklējumos uz vietas tiek konstatēti būtiski pārkāpumi kādā reģionā vai tā daļā, kompetentās iestādes tā paša gada laikā veic papildu kontroles un palielina pārbaudāmo pieteikumu procentu skaitu nākamajā gadā šajā reģionā vai tā daļā.

4. Pieteikumus, par kuriem ir veicamas kontroles uz vietas, izvēlas kompetentā iestāde, jo īpaši, pamatojoties uz riska analīzi, kā arī iesniegto atbalsta pieteikumu pārstāvniecības elementu. Riska analīzē ņem vērā:

— atbalsta summu;

— lauku skaitu platībām [..], par kurām ir prasīts atbalsts;

— izmaiņas salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu;

— iepriekšējos gados veikto kontroļu laikā konstatēto;

— citus dalībvalstu noteiktos parametrus.

5. Kontroles uz vietas tiek veiktas neplānoti un attiecībā uz visiem lauksaimniecībā izmantojamiem laukiem [..] par vienu (vai vairākiem) pieteikumiem. Dažreiz var

sniegt strikti nepieciešamu ierobežota termiņa iepriekšēju paziņojumu, kas pēc vispārējiem noteikumiem nevar pārsniegt četrdesmit astoņas stundas.

[..]"

45 Visbeidzot, Regulas 7. panta 1. punkts nosaka:

"Gadījumā, kad dalībvalsts izlemj veikt kontroli ar tāluzraudzības palīdzību visā vai daļā 6. panta 3. punktā paredzētā parauga, tā veic:

— uzņēmumus no gaisa vai fotogrāfiju interpretāciju, lai varētu atpazīt augu segas un izmērīt visu kontrolējamo lauku platības;

— fiziskas kontroles par tiem pieteikumiem, kuriem foto interpretācija nedod iespēju konstatēt, vai deklarācija ir precīza, lai apmierinātu kompetentās iestādes [prasības]."

Fakti un procedūra

46 Apstrīdētajā lēmumā norādītie darbību pārkāpumu motīvi ir apkopoti Komisijas 2000. gada 16. oktobra pārskatā, kas attiecas uz kontroles rezultātiem kontu grāmatojumu noskaidrošanai par ELVGF, Garantiju nodaļa, 1996.–1998. finanšu gada ietvaros (turpmāk tekstā — "Pārskata paziņojums").

47 Pirmkārt, kas attiecas uz atbalstu olīveļļas ražošanai, Komisijas dienesti Spānijā veica auditu, jo īpaši Estremadūrā [*Estrémadure*] — 1998. gada decembrī, Kastīlijā pie Lamanša [*Castille-la-Manche*] — 1999. gada martā, kā arī Madridē un Katalonijā — 1999. gada jūnijā. Šajos auditos tika noskaidrots, ka olīvu audzēšanas reģistrā joprojām bija nopietni trūkumi, kā arī pastāvošā risinājumu dažādības problēma starp minēto reģistru un kultūru deklarācijām bija tālu no tās atrisinājuma un, visbeidzot, ka šis reģistrs kā kontroles instruments nebija funkcionētspējīgs.

48 Turklāt 2000. gada janvārī Spānijas iestādes pastāvēja uz to, ka olīvu audzēšanas reģistrs, kā arī elektroniskās datnes bija funkcionētspējīgas vairumā reģionu, tādēļ Komisijas dienesti veica atkārtotu kontroli Andalūzijā, kas ir īpaši svarīgs ražošanas reģions, kur iegūst 80 % no kopējās produkcijas.

49 Šajā kontrolē kā pierādījumi tika izmantoti noteikti trūkumi. Piemēram, vairāk nekā 50 % analizēto gadījumu vismaz viens lauks, kas bija norādītas attiecīgās kultūras deklarācijā, nebija atspoguļots olīvu audzēšanas reģistrā. Šie rezultāti bija daudz sliktāki par 1999. gadā veikto kontroļu rezultātiem. Tie apstiprināja, ka elektroniskās datnes nebija funkcionētspējīgas. Šādos apstākļos Komisija piemēroja finanšu korekciju 5 % apmērā no 1997. un 1998. finanšu gadā deklarētajiem izdevumiem, proti — summu ESP 11 826 116 171 apmērā.

50 Otrkārt, attiecībā uz atbalstu olīveļļas patēriņam Komisija pēc tās dienestu [kontroles] izbraukuma 1996. gada 18.–22. novembrī konstatēja nepilnības Spānijas maksājumu uzraudzības un kontroles sistēmā, kā arī sankciju piemērošanā šajā nozarē. Tā rezultātā Komisija piemēroja finanšu korekciju 10 % apmērā no 1996. finanšu gadā deklarētajiem izdevumiem, kas veidoja summu ESP 832 182 856 apmērā.

51 Treškārt, kas attiecas uz piena un piena produktu nozari, finanšu korekcija tika ierosināta Komisijas veiktās kontroles ietvaros, jo 1995.–1996. tirdzniecības gadā Spānijas piena kvota tika pārsniegta par 136 261 218 litriem. Tā kā šim daudzumam atbilstošā papildmaksājumu summa bija ESP 8 020 335 291, bet ELVGF kredīta kopsumma bija ESP 7 193 208 113, atlikušais maksājums sasniedza ESP 827 127 178. Saskaņā ar Komisijas norādīto, ievērojot minēto papildmaksājumu kavēto samaksu, bija maksājama arī kavējuma nauda. Tā kā kavējuma nauda jau tika pārskaitīta ELVGF 1996., 1997., 1998. un 1999. gada deklarāciju ietvaros, turklāt 2000. gada ikmēneša deklarācijas (līdz augusta mēnesim) veidoja kopsummu ESP 22 270 689, Komisijas veiktā papildu korekcija saistībā ar kavējumu naudu tika noteikta ESP 2 426 259 870 apmērā.

52 Ceturtkārt, attiecībā uz laukaugu nozari no lietas materiāliem izriet, ka Spānijā 1994.–1995. tirdzniecības gadā tika pārsniegtas ar Regulu Nr. 1098/94 noteiktās bāzes platības. Šī pārsniegšana neapūdeņojamo kultūru gadījumā attiecās uz platībām trijās autonomajās kopienās (Aragonā [*Aragon*], Kastīlijā [*Castille*] un Leonā [*Léon*], kā arī Basku zemē [*Pays basque*]) un apūdeņojamo kultūru gadījumā — uz valsts līmenī noteikto reģiona bāzes platību. Pieļaujot šādu pārsniegšanu, Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otrais ievilkums paredz, ka nākošā tirdzniecības gada laikā audzētājiem, kas saņem vispārējās sistēmas atbalstu, papuvē ir jāatstāj papildu zemes, par to šo atbalstu nesaņemot. Tā kā Spānijas iestādes nepiemēroja šo pasākumu, papildu zemju atstāšanai papuvē bez kompensācijas 1995.–1996. tirdzniecības gada laikā Komisija piemēroja finanšu korekciju ESP 27 823 775 209 apmērā.

53 Visbeidzot, kas attiecas uz Andalūzijas autonomo kopienu, Komisija piemēroja finanšu korekcijas, to motivējot ar Regulas Nr. 3887/92 6. panta neievērošanu attiecībā uz laukaugu sistēmas kontrolēm uz vietas. Attiecībā uz 1995.–1996. tirdzniecības gadu Komisija piemēroja finanšu korekciju 5 % apmērā no deklarētajiem izdevumiem laukaugu sistēmai, pamatojoties uz Regulu Nr. 1765/92, korekciju motivējot ar minēto kontroles pasākumu kavētu izpildi. Attiecībā uz 1996.–1997. tirdzniecības gadu Komisija piemēroja finanšu korekciju 5 % apmērā no pieteikumiem, par kuriem tika veiktas fiziskas kontroles uz vietas. Šī korekcija tika motivēta ar ilgstošiem kavējumiem kontroles pasākumu veikšanā noteiktās provincēs, kā arī nepietiekošu sadarbības līmeni ar kontu grāmatojumu noskaidrošanas nodaļu. Komisija tādējādi piemēroja finanšu korekciju 2 % apmērā no pieteikumiem, par kuriem ar tāluzraudzības metodi tika veiktas fiziskas kontroles uz vietas. Minētā korekcija tika motivēta ar faktu, ka, lai arī prasības pārbaudēm ar tāluzraudzību, kas veidoja fizisko kontroles pasākumu tehnikas neatņemamu sastāvdaļu, kopumā tika ievērotas, šīs kontroles tika veiktas ar nokavēšanos. Ievērojot visas minētās kļūdas, Komisija piemēroja noteiktu korekcijas summu ESP 2 668 866 704 apmērā.

54 Ar Apstrīdēto lēmumu Komisija atteica Kopienas finansējumu par šī sprieduma 49.–53. punktā minētajām summām ar motivāciju, ka tās neatbilda Kopienas tiesībām.

55 Ar savu prasību Spānijas Karaliste prasa apstrīdēto lēmumu daļēji atcelt vai vismaz to grozīt tiktāl, cik ar to uzliek minētās finanšu korekcijas. Otrkārt, tā prasa, lai Komisijai piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

56 Komisija lūdz prasību noraidīt un piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par korekciju atbalstam olīveļļas ražošanai

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta ceturtās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

57 Spānijas valdība apstrīd Komisijas konstatēto nepilnību rezultātā Komisijas veikto finanšu korekciju, tādu kā veiktie maksājumi, audzētājiem piešķirtie noteiktie ražas apjomi, kā arī olīvu audzēšanas reģistra kontroles un elektroniskās datnes trūkums.

58 Pirmkārt, tā balsta savu nostāju uz lietām, kas bijušas pamatā 2002. gada 21. marta spriedumam lietā C-130/99 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-3005. lpp., un 2003. gada 8. maija spriedumam lietā C-349/97, *Recueil*, I-3851. lpp., par attiecīgi 1993., 1995. un 1996. finanšu gadu. Tā papildina, ka ir veikti olīvu audzēšanas reģistra pielāgojumi, ieviešot 1999. gada 23. decembra Karaļa dekrētā (*décret royal*) Nr. 1972/1999 paredzētos mehānismus.

59 Otrkārt, Spānijas valdība norāda, ka Kopienas budžetam nav bijuši nekādi zaudējumi. Tā uzsver, ka kopējais Spānijā saražotais olīveļļas daudzums attiecīgo tirdzniecības gadu laikā bijis vienāds ar eļļas daudzumu, par kuru atbalsts tika saņemts, vai lielāks par to.

60 Komisija norāda, ka tās auditi 1998., 1999. un 2000. gadā apstiprināja — ne olīvu audzēšanas reģistrs, ne elektroniskās datnes nebija funkcionētspējīgas. Tā uzsvēra, ka viss nepamatoti izmaksātais atbalsts noteikti rada zaudējumus Kopienas budžetam. Saskaņā ar Komisijas norādīto pastāvošie trūkumi kontroles sistēmā Spānijas olīveļļas ražošanas sistēmas atbalstam nedod iespēju garantēt, ka viss piešķirtais atbalsts ir pamatots.

Tiesas vērtējums

61 Pirmkārt, ir redzams, ka Spānijas Karalistes pienākums bija, no vienas puses, piemērojot Regulas Nr. 154/75 1. panta 2. punktu, izveidot olīvu audzēšanas reģistru vēlākais līdz 1988. gada 1. novembrim, un, no otras puses, piemērojot Regulas Nr. 2261/84 un 3061/84, ieviest elektroniskās datnes par olīveļļas audzēšanu līdz 1990. gada 31. oktobrim.

62 Taču no lietas materiāliem izriet, ka paredzētais termiņš netika ievērots, olīvu audzēšanas reģistrs un attiecīgā elektroniskā datne nebija ieviesta 1995.–1996. finanšu gadā.

63 Šādos apstākļos Komisijai nav nepieciešams par attiecīgo 1997. un 1998. finanšu gadu iesniegt citus pierādījumus par olīvu audzēšanas reģistra un elektroniskās datnes trūkumu, kas šajā gadījumā tika apvienoti 1995. un 1996. finanšu gadam (skat. iepriekš minēto 2002. gada 21. marta spriedumu lietā Spānija/Komisija, 137.–139. punkts). Attiecīgajai dalībvalstij piekrīt pierādīt, ka kopš norādītajiem finanšu gadiem tā ir ieviesusi funkcionētspējīgu olīvu audzēšanas reģistru un elektroniskās datnes (šajā sakarā skat. 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā C-332/01, Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-7699, lpp., 61. punkts).

64 Spānijas Karaliste šajā gadījumā šādus pierādījumus nav iesniegusi. Tieši pretēji, kā to pamatoti ir konstatējusi Komisija, jo īpaši attiecībā uz olīvu audzēšanas reģistru, 1999. gada 23. decembra Karaļa dekrētā Nr. 1972/1999 paredzētie pielāgojumi liecina, ka minētais olīvu audzēšanas reģistrs joprojām nebija pilnībā funkcionētspējīgs. Tādējādi finanšu korekcija šajā sakarā ir pamatota.

65 Kas attiecas uz citām saistītajām kontroles sistēmas nepilnībām, jo īpaši veikto maksājumu, audzētājiem piešķirtiem iepriekš noteiktiem ražas apjomiem, kā arī citu kontroļu trūkumu, Spānijas valdība savas nostājas pamatošanai aprobežojās ar atsauci uz lietām, kas ir bijušas pamatā iepriekš minētajiem spriedumiem lietā Spānija/Komisija. Šajā sakarā ir pietiekami uzsvērt, ka norādītie argumenti šo lietu ietvaros nav saisti ar 1993., 1995. un 1996. finanšu gadu, jo tie attiecas uz 1997. un 1998. finanšu gadu. Jebkurā gadījumā abos iepriekš minētajos spriedumos Tiesa noraidīja visus Spānijas valdības argumentus attiecībā uz pārējām minētajām nepilnībām.

66 Otrkārt, kas attiecas uz Spānijas valdības argumentu, saskaņā ar kuru Kopienas budžetam nav bijuši nekādi zaudējumi, ir jāuzsver, ka ELVGF finansē vienīgi tādas intervences, kas īstenotas atbilstoši Kopienas noteikumiem par lauksaimniecības tirgu kopēju organizāciju. Komisijai nav jākonstatē patiess zaudējumu fakts, bet tā var aprobežoties ar būtisku pazīmju iesniegšanu šajā sakarā. Kas attiecas uz sarežģītiem gadījumiem, kad zaudējumu summa nav precīzi nosakāma, Kopienas fondu zaudējumu summa ir jānosaka, novērtējot risku, kādam tie tika pakļauti kontroles nepilnību dēļ (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 2003. gada 8. maija spriedumu lietā Spānija/Komisija, 146. punkts).

67 Lai arī Komisijai piekrīt pierādīt, ka ir pārkāpti lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas noteikumi, tomēr, ja šāds pārkāpums ir atzīts, tad attiecīgā gadījumā dalībvalstij ir jāpierāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu attiecībā uz šī pārkāpuma

finanšu sekām. Tādējādi dalībvalstij piekrīt iesniegt pēc iespējas detalizētus un pilnīgus pierādījumus par to, ka tās norādītie skaitļi ir pareizi un — attiecīgā gadījumā — ka Komisijas aprēķini ir nepareizi (skat. iepriekš minēto 2003. gada 8. maija spriedumu lietā Spānija/Komisija, 147. punkts).

68 Šajā sakarā Spānijas valdība pamato savus iebildumus par Kopienas budžeta zaudējumu esamību ar norādēm, kas ietvertas tās 2000. gada 17. marta vēstulē Komisijai, kā arī ar detalizētu informāciju, kas ietverta Spānijas lauksaimniecības ministrijas 1999. gada 16. decembra dokumentā attiecībā uz 1995.–1996. un 1996.–1997. tirdzniecības gadu. Saskaņā ar to šie elementi pierāda, ka kopējais Spānijā saražotās olīveļļas daudzums šo pēdējo tirdzniecības gadu laikā bijis vienāds ar eļļas daudzumu, par kuru tika saņemts atbalsts, vai lielāks par to.

69 Tomēr minēto elementu daba nedod pamatu atcelt Komisijas secinājumus, saskaņā ar kuriem Spānijas iestāžu kontroles bija neefektīvas. Elektroniskās datnes trūkuma dēļ, kā tas tika konstatēts šī sprieduma 62. punktā, šie elementi nepierāda, ka eļļa, par kuru tika saņemts atbalsts, bija faktiski saražotā eļļa. No minētā izriet, ka minētās norādes šajā gadījumā nevar būt par pamatu konstatācijai, saskaņā ar kuru Spānijas iestāžu ieviestās kontroles sistēmas neefektivitāte olīveļļas ražošanas atbalsta jomā pierāda Kopienas budžeta ievērojamu zaudējumu riska pastāvēšanu.

70 No minētā izriet, ka pirmais pamats attiecībā uz atbalstu olīveļļas ražošanai ir noraidāms kā nepamatots.

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz finanšu korekcijas summas nepamatotību

Lietas dalībnieku argumenti

71 Spānijas valdība, no vienas puses, norāda, ka, tā kā Komisija ir konstatējusi uzlabojumus attiecībā uz iepriekšējiem finanšu gadiem kontroles un maksājumu sistēmā atbalstam olīveļļas ražošanai, tā ir samazinājusi finanšu korekcijas apmēru no 5 % uz 2 %. No otras puses, tā norāda, ka Komisija nav ņēmusi vērā citas atbalsta kontroles darbības olīveļļas ražošanai, kas dod iespēju kompensēt olīvu audzēšanas reģistra izmantošanas nenovēršamos trūkumus, proti — pārbaudes un uzraudzību, kuru šī valdība ir veikusi attiecībā uz dzirnavām.

72 Saskaņā ar Komisijas norādīto, lai arī noteikti kontroles sistēmas elementi bija apmierinoši, veiktie uzlabojumi tomēr neattaisno jebkādu finanšu korekcijas summas samazinājumu par 1997. un 1998. finanšu gadu. Tā uzsver, ka, ievērojot to, ka divi galvenie kontroles elementi, proti — olīvu audzēšanas reģistrs un elektroniskās datnes, ilgstoši netika ieviestas, Kopienas zaudējumu risks bija paaugstināts un korekcija tādējādi bija attaisnojama.

Tiesas vērtējums

73 Par Komisijas piemēroto 5 % likmi korekcijas aprēķinam attiecībā uz atbalstu olīveļļas ražošanai, ir jānorāda, ka olīvu audzēšanas reģistrs un elektroniskās datnes veidoja Kopienas atbalsta pārbaudes sistēmas pamatelementus. Tā kā šie elementi

netika ieviesti, tad principā ir attaisnojami piemērot korekciju 10 % apmērā, kā to paredz Komisijas vadlīnijas, un kas ir norādīts dokumentā Nr. VI/5330/97 (skat. iepriekš minēto 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā Grieķija/Komisija, 70. punkts).

74 Tomēr Komisija pieļauj, ka noteikti Spānijas kontroles sistēmas elementi bija apmierinoši, tomēr tie nesasniedza līdzvērtīgu efektivitāti tādai kontroles sistēmai, kādu prasa Kopienu tiesiskais regulējums. Tā rezultātā Komisija uzskata, ka bija pamatoti noteikt korekcijas likmi 5 % apmērā.

75 Atbilstoši Komisijas vadlīnijām nebūtu pieļaujams samazināt korekcijas likmi zem 5 % apmēra, ievērojot to, ka olīvu audzēšanas reģistrs un elektroniskā datne netika ieviesta pasākumā, kurā tie veidoja Kopienas kontroles sistēmas pamatelementus. Tādējādi pretēji Spānijas valdības argumenti ir noraidāmi.

76 No otras puses, kas attiecas uz Spānijas valdības apstiprinājumu, ka tā ir ieviesusi citas formas atbalsta kontroles sistēmu olīveļļas ražošanai, jo īpaši dzirnavu, pārbaudei, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumos, kad ar regulu izveido īpašus kontroles pasākumus, dalībvalstu pienākums ir tos piemērot un nav nepieciešams izvērtēt to viedokļa pamatotību par citas kontroles sistēmas labāku efektivitāti (skat. 1993. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-54/91 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-3399. lpp., 38. punkts, un iepriekš minēto 2002. gada 21. marta spriedumu lietā Spānija/Komisija, 87. punkts).

77 No minētā izriet, ka otrais pamats attiecībā uz atbalstu olīveļļas ražošanai ir noraidāms kā nepamatots.

78 No iepriekšminētajiem apsvērumiem izriet, ka Spānijas valdības prasība, kas attiecas uz atteikumu ELVGF segt noteiktus izdevumus saistībā ar atbalstu olīveļļas ražošanai, ir noraidāma kā nepamatota.

Par korekciju atbalstam olīveļļas patēriņam

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta ceturtās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

79 Spānijas valdība konstatē, ka Komisija attiecīgo finanšu korekciju pamato ar tiem pašiem motīviem, kas bija pamatā Komisijas korekcijām 1994. un 1995. finanšu gada ietvaros. Minētā rezultātā tā atsaucas uz tiem pašiem pamatiem, kura tika izvirzīti par šīm korekcijām celtās prasības ietvaros un kura bija pamatā 2001. gada 13. septembra spriedumam C-374/99 Spānija/Komisija (*Recueil*, I-5943. lpp.).

80 Komisija norādīja, ka šajā spriedumā Tiesai jānoraida visi Spānijas valdības argumenti attiecībā uz finanšu korekciju, ko piemēro Komisija, pamatojoties uz konstatētajiem trūkumiem 1994. un 1995. finanšu gadā.

Tiesas vērtējums

81 Ievērojot Spānijas valdības ieņemto nostāju lietā, kas bija pamatā iepriekš minētajam 2001. gada 13. septembra spriedumam lietā Spānija/Komisija, ir jāuzsver, ka Spānijas valdības izvirzītie argumenti šajā lietā attiecas vienīgi uz 1994. un 1995. finanšu gadu, turpretī pašreizējā lieta attiecas uz 1996. finanšu gadu. Jebkurā gadījumā minētā sprieduma 36. punktā Tiesa noraidīja visus Spānijas valdības izvirzītos pamatus pret piemēroto korekciju atbalsta olīveļļas patēriņam jomā.

82 No minētā izriet, ka pirmais izvirzītais pamats ir noraidāms.

Par otro pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

83 Spānijas valdība sava otrā pamata ietvaros formulē pirmo iebildumu par to, ka Komisijas 1997. gada 3. novembra vēstule nevar tikt uzskatīta par "rakstisku paziņojumu" par Komisijas pārbaudes rezultātiem Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektās daļas nozīmē. Tā norāda, ka, tā kā šī vēstule atgādina par iespēju veikt finanšu korekcijas par 1994. un 1995. finanšu gadu, tā neizdarīja nekādu paziņojumu par 1996. finanšu gadu. Turklāt saskaņā ar Spānijas valdības norādīto minētajā vēstulē nav nekādas atsauces ne uz Komisijas pārbaudes rezultātiem salīdzinājumā ar šo finanšu gadu, ne arī uz Regulu Nr. 1663/95.

84 Šī paša pamata ietvaros Spānijas valdība formulē otro iebildumu par to, ka Komisijas 1998. gada 17. augusta vēstule, ko Spānijas valdība ir saņēmusi 21. augustā, vēl nav "rakstisks paziņojums" Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektās daļas nozīmē, jo tā nesatur nekādu atsauci uz Regulu Nr. 1663/95. Ja šī vēstule būtu uzskatāma par minēto rakstisko paziņojumu, tā nevarētu attiekties ne uz ko vairāk, kā tikai uz attiecīgajiem izdevumiem 1996. finanšu gadā, kas izlietoti divdesmit četrus mēnešus pirms tā saņemšanas datuma, proti — tiem, kas veikti no 1996. gada 21. augusta.

85 Komisija atbild, ka, no vienas puses, tās 1997. gada 3. novembra vēstule par 1996. gada novembrī veikto pārbaužu rezultātiem ir rakstisks paziņojums Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektās daļas nozīmē. Tā norāda, ka šajā vēstulē ir ietverta atsauce uz 1996. gada 18.–22. novembrī veiktās izbraukuma kontroles konkrētiem rezultātiem, kā arī finanšu korekcijām, kādas varētu ierosināt. Tajā pašā vēstulē ir norādīts, ka pārbaužu rezultāti attiecas uz 1994. un nākošajiem finanšu gadiem. Minētā vēstule skaidri attiecas uz 1996. finanšu gadu. No iepriekšējās sarakstes starp Komisiju un Spānijas valdību, kā arī organizētajām divpusējām tikšanās reizēm izriet, ka attiecīgo vēstuli minētajā nozīmē interpretēja arī Spānijas iestādes.

86 No otras puses, saskaņā ar Komisijas norādīto 1998. gada 17. augusta vēstule nav rakstisks paziņojums, ko paredz minētie noteikumi, bet ir vienīgi formāls paziņojums ar secinājumiem, pie kādiem bija nonākuši minētie dienesti.

87 Turklāt Komisija norāda, ka attiecībā uz tiešas atsauces neesamību uz Regulas Nr. 1663/95 8. pantu Spānijas valdība pilnībā apzinājās faktu, ka, joprojām pastāvot attiecīgajām nepilnībām, tās veiktie izdevumi to pašu motīvu dēļ bija finanšu korekcijas objekts. Tāpēc tā nevar izvirzīt apgalvojumu, ka ir pārkāpts tiesiskās drošības princips, ko paredz aizsargāt minētais pants.

Tiesas vērtējums

88 Atbilstoši Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektajai daļai "[f] inansējuma atteikšanu nevar attiecināt uz izdevumiem, kas tika izlietoti divdesmit četrus mēnešus pirms Komisijas rakstiskā paziņojuma par šo pārbaužu rezultātiem attiecīgajai dalībvalstij. [..]"

89 8. panta 1. punkta pirmā daļa Regulā Nr. 1663/95, kas nosaka, kā piemērot Regulu Nr. 729/70, precizē šī rakstiskā paziņojuma saturu. Atbilstoši šiem noteikumiem ieinteresētajai dalībvalstij tiek paziņots par iegūtajām ziņām, veicamajiem koriģējošajiem pasākumiem, lai nodrošinātu turpmāku atbilstību, un par jebkuru tāda izdevuma novērtējumu, ko tā ierosina izslēgt, kā arī izdarīt atsauci uz Regulu Nr. 1663/95.

90 Tādējādi, pirmkārt, ir nepieciešams, pārbaudīt, vai 1997. gada 3. novembra vēstule atbilst Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta prasībām, saistībā ar Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmo daļu.

91 Sākotnēji šajā vēstulē ir precizēts, ka kontu grāmatojumu noskaidrošanas ietvaros par 1994. un turpmākajiem finanšu gadiem, kas attiecas uz olīveļļas patēriņa nozari, Komisijas dienesti 1996. gada 18.–22. novembrī veica auditu, tādējādi vēstules pielikumā ietvertie rezultāti jau ir pārrunāti ar Komisiju un Spānijas iestādēm. Tālāk vēstulē norādīts, ka šie rezultāti uzsver satraucošo situāciju, tādējādi mudinot Komisiju prasīt Spānijas iestādēm veikt vajadzīgos ārkārtas pasākumus nolūkā pieņemt spēkā esošos Kopienas noteikumus par maksājumu uzraudzību un kontroli, kā arī lai piemērotu sankcijas. Tās nobeigumā norādīts, ka Komisija sev patur

tiesības vēlāk iesniegt finanšu korekcijas par Spānijas Karalistes deklarētajiem izdevumiem par 1994. un 1995. finanšu gadu, kā arī izdevumiem, kas deklarēti vēlāk. Vēstuli noslēdza uzaicinājums valsts iestādēm sniegt atbildes uz uzdotajiem jautājumiem sešu nedēļu laikā, jo īpaši, tiem, kas attiecas uz pielikumā ietverto informācijas pieprasījumu.

92 Attiecībā uz Spānijas valdības formulētajiem iebildumiem par to, ka 1997. gada 3. novembra vēstule nesatur nekādas tiešas atsauces uz Regulu Nr. 1663/95, jāizvērtē, vai ar to pietiek, lai uzskatītu, ka šī vēstule nav rakstisks paziņojums minētās Regulas un Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunkta piektās daļas nozīmē.

93 Jākonstatē, ka Komisijas pienākums attiecībās ar dalībvalstīm ir ievērot nosacījumus, ko tā ar piemērošanas regulām pati sev ir uzlikusi. Tomēr dalībvalstis attiecībās ar Komisiju nevar pieņemt pilnīgi formālas nostājas, ja no pastāvošajiem apstākļiem izriet, ka to tiesības bija pilnībā aizsargātas. Tā kā dokuments šajā lietā, proti — 1997. gada 3. novembra vēstule, attiecīgajai valdībai var sniegt pilnīgi drošu informāciju par Komisijas iebildēm un korekciju, kas nepārprotami tiks veikta attiecīgajā nozarē, tā, ka tas var izpildīt brīdinājuma funkciju, kas rakstveida paziņojumam noteikta Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktā un Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmajā daļā, vienkāršu atsauces uz Regulu Nr. 1663/95 izlaidumu šajā dokumentā nevar uzskatīt par būtisku formālu prasību pārkāpumu (šajā sakarā skat. 2002. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-170/00 Somija/Komisija, *Recueil*, I-1007. lpp., 34. punkts).

94 Ir acīmredzami, ka 1997. gada 3. novembra vēstule Spānijas valdībai sniedza pilnīgi drošu informāciju par Komisijas iebildēm un korekciju, kas nepārprotami varētu tikt veiktas 1996. finanšu gadā olīveļļas patēriņa nozarē. No minētā izriet, ka pat bez jebkādas precīzas atsauces uz Regulu Nr. 1663/95 tā ar rakstisko paziņojumu ir

izpildījusi brīdinājuma funkciju atbilstoši Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. punkta c) apakšpunktam un Regulas Nr. 1663/95 8. panta 1. punkta pirmajai daļai.

95 No minētā izriet, ka pirmais iebildums, kas formulēts otrā pamata ietvaros, nav pieņemams. Tādējādi otro iebildumu šī paša pamata ietvaros nav nepieciešams izvērtēt.

96 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Spānijas valdības prasība, kas attiecas uz atteikumu ELVGF segt noteiktus izdevumus saistībā ar atbalstu olīveļļas patēriņam, ir noraidāma kā nepamatota.

Par korekciju papildmaksājumiem piena nozarē

Lietas dalībnieku argumenti

97 Spānijas valdība norāda, ka dalībvalstu pienākums ir ar atbilstošu rūpību piedzīt papildmaksājumus, kas ir piena uzpircēju vai ražotāju parāds, kā arī — attiecīgā gadījumā — kavējuma naudu. Tomēr saskaņā ar tās viedokli Kopienas likumdošana neļauj Komisijai pieprasīt no dalībvalstīm minēto kavējuma naudu.

98 Komisija no savas puses norāda, ka dalībvalstis ir pakļautas diviem pienākumiem, proti — pirmkārt, veikt atbilstošus pasākumus, lai par maksājumu summas parādiem noteiktā termiņā tiktu ieturēti soda procenti par kavējumiem un, otrkārt, nodrošināt,

lai fiksētā termiņā Kopienai tiktu pārskaitīta papildmaksājumu summa, kā arī kavējuma nauda. Avansa samazinājums, kas būtu piemērojams šim pēdējam pienākumam, neizbeidz dalībvalstīm uzlikto pienākumu ieturēt no parādniekiem papildmaksājumus un kavējuma naudu.

99 Komisija turklāt uzsver, ka pretēji tam, ko apgalvo Spānijas valdība, nepastāv nekāda tiesiskā bāze, kura attaisnotu kavējuma naudas pārskaitīšanu valsts budžetā.

Tiesas vērtējums

100 Sākotnēji ir jāatgādina, ka nolūkā nodrošināt papildmaksājumu sistēmas regulāru funkcionēšanu Regulas Nr. 536/93 3. panta 4. punkts un 5. panta 2. punkts paredz uzlabot un paātrināt parādnieku papildmaksājumu veikšanu valsts kompetentajām organizācijām.

101 No kopējā šo noteikumu lasījuma attiecībā uz Regulas Nr. 729/70 5. panta 2. un 8. punktu, Regulas Nr. 296/96 1. panta 1. un 4. punktu, kā arī lēmuma 94/729 13. pantu izriet, ka gadījumos, ja netiek ievērots parādā esošā uzpircēja vai ražotāja papildmaksājumu veikšanas termiņš, Komisija dalībvalstij kā sankciju piemēro piena nozares izdevumu segšanai paredzēta avansa samazinājumu vai nu proporcionāli papildmaksājumu ietvaros neizmaksātajai summai, vai arī veicot šīs summas novērtējumu.

102 Ir jāuzsver, ka, no vienas puses, Regulas Nr. 536/93 3. panta 4. punkts uzliek pienākumu uzpircējiem un ražotājiem maksāt kompetentajai organizācijai procentus, tos aprēķinot katra gada 1. septembrī, gadījumā, ja tiek kavēti papildmaksājumi, un, no otras puses, minētās regulas 5. panta 2. punkts uzliek dalībvalstīm par pienākumu ieturēt procentus, kas maksāti no pieteikumiem izdevumu segšanai piena nozarē, kuri iesniegti ELVGF (iepriekš minētais 2002. gada 21. marta spriedums lietā Spānija/Komisija, 101. punkts, un 2003. gada 12. jūnija spriedums lietā C-148/01 Grieķija/Komisija, *Recueil*, I-5883. lpp., 52. punkts).

103 Taču šajā gadījumā Spānijas iestādes nav iekasējušas kavējuma naudu, kā to paredz šie noteikumi.

104 Iepriekš minētā 2002. gada 21. marta sprieduma lietā Spānija/Komisija 101. punktā Tiesa jau ir nospriedusi, ka fakts, ka noteiktas izmaksājamās summas vispār netiek samaksātas vai arī tiek samaksātas ar kavējumiem, pats par sevi nav dalībvalstīm ar Kopienas tiesībām uzlikto pienākumu neizpilde.

105 No minētā izriet, ka Regulas Nr. 536/93 5. panta 2. punkts šajā lietā nav piemērojams.

106 Tomēr Komisija atbilstoši Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta pirmajai daļai var veikt korekciju, ja tā var pierādīt, ka ELVGF ir radušies zaudējumi sakarā ar valsts iestāžu nolaidību apstrīdēto summu atgūšanā (skat. iepriekš minēto 2002. gada 21. marta spriedumu lietā Spānija/Komisija, 102. punkts).

107 Tāpat, ja Komisija, tieši neatsaucoties uz Regulas Nr. 729/70 8. panta 2. punkta pirmo daļu, faktiski būtu strīdīgo korekciju pamatojusi ar minētajiem noteikumiem, tā nebūtu noteikusi, kāda ir Spānijas iestāžu līdzdalība apgalvotajā, kas radījusi nolaidībā zaudējumus Kopienas fondiem, ne arī novērtējusi risku, kādam tie pakļauti šādas nolaidības rezultātā.

108 Šajā gadījumā ir skaidrs, ka, tiešā veidā atsaucoties uz Regulas Nr. 536/93 5. panta 2. punktu, Komisija ir balstījusi strīdīgo korekciju vienīgi uz šiem noteikumiem.

109 Tā kā Komisija ir balstījusi strīdīgo korekciju uz kļūdainu juridisko bāzi, ir jāapmierina Spānijas valdības prasība, kas paredz atcelt finanšu korekciju ESP 2 426 259 870 apmērā par procentiem papildmaksājumu sistēmā par piena produktiem.

Par korekciju atbalstam laukaugu nozarē un papildu papuvju neieviešanas sekas

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otrā ievilkuma pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

110 Sākotnēji attiecībā uz 1994.–1995. tirdzniecības gadu Spānijas valdība atzīst, ka tajā ir pārsniegtas laukaugiem garantētās platības, kas attiecas uz apūdeņojamo, kā arī

neapūdeņojamo kultūru platībām. Tomēr šīs pārsniegšanas iemesls bija lielais sausums Spānijā 1994. gadā, kas, savukārt, veicināja ražības krišanos. Tādējādi noteiktas kultūras tika aizstātas ar citām.

111 Sava pirmā pamata ietvaros Spānijas valdība formulēja pirmo iebildumu par pienākumu atstāt papildu papuves neapūdeņojamām kultūrām. Tā norāda, ka pie tādiem [laika] apstākļiem kā ārkārtējs sausums, Komisijai vajadzētu piemērot Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta trešo daļu kopā ar Regulas Nr. 1422/97 1. pantu. Tā norāda, ka saskaņā ar šiem noteikumiem ārkārtas laika apstākļos, kas ir ietekmējuši ražošanu tirdzniecības gada laikā, kurā ir konstatēta pārsniegšana, Komisija var atbrīvot skarto reģionu audzētājus no pienākuma atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas. Minētie noteikumi attaisno šī noteikuma neievērošanu Spānijā 1995.–1996. tirdzniecības gada laikā.

112 Šī paša pamata ietvaros Spānijas valdība formulē otro iebildumu attiecībā uz pienākumu atstāt papildu papuves apūdeņojamām kultūrām un jo īpaši eļļas sēklām. Tā par epigrāfu izmanto faktu, ka lielā sausuma dēļ nācās noteikt ūdens izmantošanas ierobežojumu kultūru apūdeņošanai. Apūdeņojamas tradicionālās kultūras, tādas kā rīsi, kokvilna un tomāti, tika aizstātas ar kultūrām, kas prasīja mazāku ūdens daudzumu, jo īpaši eļļas sēklas. Šo apstākļu sakritības rezultātā platības, par kurām tika iesniegti pieteikumi kompensāciju maksājumiem, ietvēra arī papuvē atstātās zemes, tādējādi pārsniedzot bāzes platības apūdeņojamām platībām.

113 Spānijas valdība atzīst — Komisijas Regula Nr. 1040/95 nosaka, ka Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkts paredz papildu papuvju atstāšanu bez jebkādas

kompensācijas eļļas ražotājiem, bet ne citām apūdeņojamām kultūrām. Tomēr, pamatojoties uz politisku vienošanos ar Komisiju, minētais pienākums vairs netika piemērots eļļas ražotājiem.

114 Kas attiecas uz pirmo iebildumu, Komisija norādīja, ka Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta trešā daļa ir piemērojama pārsniegšanai, sākot no 1995.–1996. tirdzniecības gada. Tādējādi Regula šajā gadījumā nav piemērojama pārsniegšanai, kas bija pamatā apstrīdētajai korekcijai attiecībā uz 1994.–1995. tirdzniecības gadu.

115 Attiecībā uz otro iebildumu Komisija dara zināmu, ka Regula Nr. 1040/95 uzliek Spānijas iestādēm par pienākumu 1995.–1996. tirdzniecības gadā atstāt papuvē papildus vienīgi tās platības, kurās tiek audzēta labība, ar proteīnu bagāti augi, eļļas lini, kā arī atstātas papuvē, tostarp brīvprātīgi, ņemot vērā reģiona bāzes platību apūdeņojamām kultūrām. Tā noliedz un pastāv uz to, ka vienmēr ir noliegusi nerakstītas vienošanās pastāvēšanu ar Spānijas iestādēm, saskaņā ar kuru tā būtu piekritusi, ka pienākums atstāt papildu papuves vairs nebūtu piemērojams eļļas sēklām.

Tiesas vērtējums

116 Regulas Nr. 1765/92 2. panta 1. un 2. punkts nosaka, ka Kopienas laukaugu audzētāji noteiktos apstākļos var pieprasīt kompensācijas maksājumus, kas tiek piešķirti par platībām, kurās audzē laukaugus vai kuras atstātas papuvē, un kuras nepārsniedz reģiona bāzes platību.

117 Šajā sakarā Regulas Nr. 1098/94 pielikumā attiecībā uz Spāniju ir noteiktas, no vienas puses, reģionālās bāzes platības katrai autonomajai kopienai attiecībā uz neapūdeņojamām kultūrām un, no otras puses, reģionālās bāzes platības valsts līmenī attiecībā uz apūdeņojamām kultūrām.

118 Regulas Nr. 2836/93 1. panta 1. punkts paredz, ka, lai konstatētu iespējamo reģiona bāzes platību pārsniegšanu, dalībvalsts kompetentā iestāde ņem vērā noteikto reģiona bāzes platību, kā arī platību kopsummu attiecīgajā reģionā, par kurām ir iesniegts atbalsta pieteikums.

119 Gadījumos, kad kopsumma atsevišķām platībām, par kurām prasītais atbalsts pārsniedz reģiona bāzes platību, nākamā tirdzniecības gada laikā audzētājiem, kas saņem vispārējās sistēmas atbalstu, papuvē ir jāatstāj papildu zemes, par to nesaņemot nekādu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otrajam ievilkumam.

120 Šajā sakarā attiecībā uz pirmā pamata pirmo iebildumu Spānijas valdība norāda, ka attiecībā uz neapūdeņojamām kultūrām 1994.–1995. tirdzniecības gadā tika pārsniegta reģiona bāzes platība, neuzliekot par pienākumu minēto kultūru audzētājiem atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas.

121 Pretēji tam, ko norāda Spānijas valdība, Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta trešā daļa, kas paredz, ka ārkārtas klimatisko apstākļu gadījumā, kuri ietekmē produkciju tā tirdzniecības gada ietvaros, kurā ir konstatēta pārsniegšana, skartajos reģionos Komisija var atbrīvot audzētājus no pienākuma atstāt papuvē papildu platības bez

jebkādas kompensācijas, tiek piemērota šādai pārsniegšanai tikai no 1995.–1996. tirdzniecības gada. Tādējādi šajā gadījumā nevar uzsvērt to, kas attiecas uz pārsniegšanu 1994.–1995. tirdzniecības gada laikā.

122 Tāpēc pirmais iebildums par Spānijas valdības formulēto pirmo pamatu ir noraidāms kā nepamatots.

123 Attiecībā uz otro iebildumu par pirmo pamatu ir jāatgādina — Spānijas valdība tāpat norāda, ka attiecībā uz apūdeņojamām kultūrām, kas ietver eļļas sēklas, tā reģiona bāzes platību pārsniedza 1994.–1995. tirdzniecības gadam, neuzliekot audzētājiem par pienākumu atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas.

124 Turklāt no Regulas Nr. 1040/95 sestā apsvēruma izriet, ka:

— konkrētā pārsniegšana ir skaidrojama ar ļoti strauju eļļas sēklu sējumu platību pieaugumu;

— nav konstatēts būtisks sējumu pieaugums saistībā ar citu svarīgu kultūru platībām;

— tāpēc šķiet pamatoti uzlikt sodu pašiem eļļas sēklu audzētājiem, kas atbildīgi par šo pārsniegšanu.

125 Komisija šajā lietā pamatoti piemin atbilstības trūkumu Regulas Nr. 1040/95 1. pantam, kas paredz, ka pēc pārsniegšanas 1994.–1995. tirdzniecības gadā pienākums atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas netiek piemērots attiecībā uz platībām, kurās tiek audzēta labība, ar proteīnu bagāti augi, eļļas lini, kā arī tām platībām, kuras ir atstātas papuvē, tostarp brīvprātīgi, ņemot vērā reģiona bāzes platību apūdeņojamām platībām, un tādējādi netiek ietekmētas platības, kurās audzē eļļas sēklas.

126 Šādos apstākļos Spānijas valdībai vajadzēja uzlikt par pienākumu minēto eļļas sēklu audzētājiem atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas.

127 Attiecībā uz Spānijas valdības apgalvojumiem par politiskas vienošanās pastāvēšanu ar Komisiju, ir pietiekami norādīt, ka audzētāju pienākums atstāt papuves ir ietverts Kopienas noteikumos. Tādējādi tos nevar grozīt ar politisku vienošanos, kas noslēgta starp Komisiju un dalībvalsti.

128 No minētā izriet, ka pirmā pamata otrais iebildums ir noraidāms kā nepamatots.

Par otro pamatu, kas balstīts uz finanšu korekcijas summas nepamatotību

Lietas dalībnieku argumenti

129 Otrā pamata ietvaros Spānijas valdība norādīja, ka, pat ja Komisijai bija tiesības piemērot Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otro ievilkumu, tā rezultātā finanšu korekcijas summa ir nepareiza.

130 No vienas puses, šī valdība atzīst Komisijas tiesības atgūt nepamatoti pārskaitītās summas saistībā ar platībām, kurās audzē laukaugus vai kas atstātas papuvē, par kurām Spānijas Karalistei vajadzēja uzlikt pienākumu atstāt papildu papuves bez jebkādas kompensācijas. Turklāt Spānijas valdība atzīst, ka Komisijai, aprēķinot likmi papuvēm, kurām vajadzēja būt, bet kuras netika atstātas, vajadzēja, pirmkārt, pievienot obligātajai papuvju likmei papildu [papuvju] likmi. Otrkārt, tā ir ņēmusi vērā arī samazinājumu 1995.–1996. tirdzniecības gada brīvprātīgo papuvju likmei, kas ir samazinājums, kurš liecina, ka noteikti audzētāji brīvprātīgi atstāja papuves, to kompensējot ar faktu, ka citi neatstāja nevienu papuvi.

131 Tomēr, no otras puses, šī valdība norādīja, ka Komisijai tāpat nebija pienākums ņemt vērā minēto aprēķinu paaugstināšanu par pieciem procentiem, kas tika piemērota obligātās papuves likmei, pamatojoties — no vienas puses — uz noteiktiem laukiem papuvei, kuri nav pakļauti rotācijai, kā to paredz Regulas Nr. 1765/92 7. panta 1. punkta trešā daļa, un, no otras puses, uz pienākuma atstāt papuves nodošanu starp audzētājiem, kā to paredz minētās regulas 7. panta 7. punkta pirmās daļas otrais ievilkums.

132 Komisija, atzīstot attiecīgās finanšu korekcijas aprēķināšanas noteikumu sarežģītību, pasvītro, ka tā piemēro vienīgi atbilstošos Kopienas tiesību aktus. Tā vispirms norāda, ka ir jāatgūst maksājumi, kas veikti brīvprātīgas atstāšanas papuvē ietvaros par zemēm, kuras būtu pienākums atstāt papildu papuvē bez kompensācijas. Otrkārt, tā kā brīvprātīgo papuvi pievieno obligāti atstātajai papuvei, kas neizpilda kopējā atstāšanas papuvē pienākuma apjomu, vajadzētu par iztrūkstošās papuves [apjoma] daļu samazināt maksājumus par apstrādātajām platībām. Visbeidzot, ievērojot to, ka pastāvēja ļoti niecīga nepieciešamās faktu atbilstības varbūtība starp audzētāja brīvprātīgās papuves likmi un tai atbilstošo papildu papuves likmi, vajadzētu uzskatīt, ka noteiktos laukos pastāvēja papuves, kuras netika izmantotas

rotācijā un ka starp audzētājiem pastāvēja pienākuma atstāt papuvē nodošana; tādēļ tika piemērota Regulas Nr. 1765/92 7. panta 1. punkta trešā daļa, kā arī minētās regulas 7. panta 7. punkta pirmās daļas otrais ievilkums.

Tiesas vērtējums

133 Šajā sakarā sākotnēji ir jāievēro, ka ELVGF finansējuma pārvadības jautājums principiāli ir to valsts administratīvo iestāžu kompetencē, kuras ir atbildīgas par stingru Kopienas noteikumu ievērošanu. Šī sistēma, kas balstītās valsts un Kopienas iestāžu savstarpējo uzticību, neparedz nekādu sistemātisku Komisijas kontroli, kura praksē, vēl jo mazāk to spētu nodrošināt. Vienīgi dalībvalstis vislabāk pārzina un precīzi nosaka vajadzīgo informāciju, lai sagatavotu ELVGF kontus, tā kā Komisija neatrodas tik tuvu uzņēmējiem tai nepieciešamās informācijas iegūšanai (1998. gada 1. oktobra spriedums lietā C-238/96 Īrija/Komisija, *Recueil*, I-5801. lpp., 30. punkts, un 2002. gada 24. janvāra spriedums lietā C-118/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-747. lpp., 37. punkts).

134 Regulas Nr. 729/70 2. un 3. pants atļauj Komisijai segt izdevumus no ELVGF tikai par tām summām, kas pārskaitītas saskaņā ar dažādām lauksaimniecības produktu nozarēm piemērojamajiem noteikumiem (skat. jo īpaši 1992. gada 8. janvāra spriedumu lietā C-197/90 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 38. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Francija/Komisija, 38. punkts).

135 Pirmkārt, attiecībā uz tiešiem Kopienas budžeta zaudējumiem ir jānorāda, ka attiecībā uz sistēmu, kas piemērojama atbalstam laukaugiem un papuvēm, Regulas Nr. 1765/92 2. panta 1. punkts nosaka, ka Kopienas laukaugu audzētājs var pieprasīt maksājumu kompensācijas, ievērojot minētās regulas 2.–13. pantā minētos nosacījumus.

136 Šajā sakarā kompensācijas maksājums, kas piešķirts laukaugu audzētājam par platībām, kurās audzē laukaugus vai kuras atstāj papuvē, bet kurām vajadzēja papildus būt nodotām papuvē bez kompensācijas, ir pretrunā Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otrajam ievilkumam. Saskaņā ar šiem noteikumiem papildu papuvju proporcijai un tādējādi neesoša parāda izpildījuma atprasījuma atmaksāšanas pieprasījuma proporcijai jābūt vienādai ar pārsniegtās reģiona bāzes platības proporciju.

137 Attiecībā uz iepriekš norādīto dalībvalsts nevar prasīt Komisija atmaksāt summas, kas pārskaitītas, neievērojot minētos noteikumus.

138 Tā rezultātā, ja dalībvalsts prasa segt izdevumus par šādām summām, Komisijai ir tiesības veikt finanšu korekciju atbilstošajā apmērā.

139 Tieši šāds gadījums ir šajā lietā. Kas attiecas uz 1995.–1996. tirdzniecības gadu, Spānijas valdība neuzliek laukaugu audzētājiem par pienākumu atstāt papildu papuves bez kompensācijas un neveic kompensācijas maksājumus par labu audzētājiem. Tāpēc Komisijai, piemērojot Regulas Nr. 1765/92 2. panta 6. punkta pirmās daļas otro ievilkumu, bija tiesības izmantot finanšu korekciju par summu, kas tika maksāta par laukaugu platībām, kuras faktiski bija jāatstāj papildu papuvē bez kompensācijas.

140 Šīs Komisijas tiesības nevar apšaubīt ar faktu — kā tas izriet no lietas materiāliem, ka ar apstrīdēto lēmumu Komisija piemēroja finanšu korekciju, kas bija zemāka par audita summu.

141 No minētā izriet, ka Spānijas valdības otrais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

142 Tādējādi Spānijas valdības prasība attiecībā uz atbalstu laukaugu nozarei un sekām papildu papuves neieviešanai ir noraidāma kā nepamatota.

Par korekciju atbalstam laukaugiem Andalūzijas autonomajā kopienā

Par pirmo pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punkta interpretāciju un kļūdainu piemērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

143 Pirmkārt, Spānijas valdība norāda, ka Regula Nr. 3887/92 neparedz termiņus kontroles pasākumu veikšanai uz vietas, kuru pārsniegšanas gadījumā tiek piemērotas finanšu korekcijas. Pat ja šāds termiņš pastāvētu, saskaņā ar šīs valdības norādīto tas tiktu piemērots tikai attiecībā uz sākotnējām kontrolēm.

144 Otrkārt, tā norāda, ka tāluzraudzības kontroles, kas tika ieviestas 1996. un 1997. gada ražas novākšanā, tika veiktas, sākot no pieteikumu, kuriem bija jāveic kontroles uz vietas, paraugiem par lielāko summu līdz pieteikumu paraugiem par mazāko

summu, piemērojot Regulas Nr. 3887/92 6. panta 3. punktu. Tādējādi konstatētie kavējumi kontrolēm uz vietas neradīja nekādas sekas.

145 Treškārt, Spānijas valdība apgalvo, ka pat pēc ražas novākšanas kultūru esamību un pienākuma ievērošanu atstāt papuves var kontrolēt ar citas uzticamas sistēmas palīdzību.

146 Ceturtkārt, attiecībā uz Komisijas mājienu par grūtībām, ar kādām tā ieguva nepieciešamo informācija sava 1997. gada 8.–12. septembra kontroles izbraukuma laikā un jo īpaši attiecībā uz pieteikumu kontrolēm uz vietas 1997. gada ražas novākšanai, Spānijas valdība norāda, ka šīs grūtības radās Andalūzijas *Consejería de Agricultura y Pasca de la Junta* ieviestās kontroles sistēmas rezultātā. Tā norāda, ka, lai arī kompetentās provinces pārstāvji pēc būtības izvērtēja lietas materiālus, kas atbilstoši varbūtībai norādīja uz citiem pārkāpumiem vai starpgadījumiem nekā tie, par ko liecina paraugu lietu materiāli, nevar izdarīt vispārīgus secinājumus vai arī secinājumus par lietas materiāliem, kuri analizēti veiktā kontroles izbraukuma ietvaros.

147 No savas puses Komisija vispirms apgalvo, ka, lai efektīvi kontrolētu atbalsta [izmantošanu], kompetentajām iestādēm jāveic kontroles pasākumi attiecīgā gada ietvaros vai principā pirms ražas novākšanas. Tāpat saskaņā ar tās norādīto papuves ir jākontrolē pirms 31. augusta, proti — datumā, kurā beidzas termiņš pienākumam atstāt zemes papuvē.

148 Visbeidzot, Komisija norāda, ka, pat ja inspektori ierastos uz vietas pēc ražas novākšanas vai pēc termiņa notecēšanas pienākumam atstāt zemes papuvē, alternatīvo kontroles pasākumu efektivitāte, kurus varētu ieviest, nav salīdzināma

ar izvērtējumu rēķiniem attiecībā uz ražas novākšanu, mēslošanu vai uzglabāšanu noliktavā un — vēl jo mazāk — izvērtējot šķietamos atkritumus teritorijā.

149 Visbeidzot tā norāda — kā to norāda pašas Spānijas iestādes, ja kontroles teritorijā ietvertu kontroles uz vietas, nekādas šaubas neradītu tas, ka *Andalūzijas Consejería de Agricultura y Pasca de la Junta* pienākums būtu iegūt šādu informāciju, lai, savukārt, iebilstu pret Kopienas inspektoru nostāju.

Tiesas vērtējums

150 Atbilstoši tās septītajam un devītajam apsvērumam Regula Nr. 3887/92 paredz efektīvi kontrolēt noteikumu ievērošanu Kopienas atbalsta jomā, kā arī novērst pārkāpumus un krāpniecību un attiecībā uz to piemērot efektīvas sankcijas.

151 Minētās regulas 6. panta 1. punktā paredzēts, ka kontroles uz vietas tiek veiktas tādā veidā, lai efektīvi pārbaudītu nosacījuma atbalsta piešķiršanai ievērošanu; tās 3. punkta pirmās daļas otrais ievilkums paredz, ka minētās kontroles, proti, sākotnējās kontroles, ietver vismaz nozīmīgu pieteikumu paraugu, kam jāpārstāv 5 % no pieteikumiem atbalstam par "platībām". Saskaņā ar 6. panta 3. punkta otro daļu gadījumā, ja apmeklējumi uz vietas liecina par nozīmīgiem pārkāpumiem reģionā vai tā daļā, kompetentās iestādes veic papildu kontroles tekošā gada laikā.

152 Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 3887/92 mērķim un sistēmai ir nepieciešams interpretēt tās 6. panta 3. punkta otro daļu tādējādi, ka gan sākotnējās, gan papildu kontroles ir jāveic tad, kad vēl ir saglabājušies laukaugu [atlikumu] pierādījumi vai papuves zemēs, par kurām tiek saņemti maksājumi, pamatojoties uz Regulu Nr. 1765/92, un — jebkurā gadījumā — tekošā gada laikā.

153 Rūpējoties par efektivitāti, jāveic kontroles uz vietas platībās, kurās audzē laukaugus, pirms ražas novākšanas un platībās, kuras atstātas papuvēs, pirms izbeidzas pienākums turēt zemes atmatā, proti, līdz attiecīgā gada 31. augustam. Jebkurā gadījumā — jo kontroles būs vēlākas, jo lielāka iespējamība, ka Komisija pamatoti secinās, ka minētās kontroles nesniedz vajadzīgo garantiju līmeni par pieteikumu likumību un ka zaudējumu risks ELVGF būs ievērojams.

154 Šajā sakarā pirmais Spānijas valdības arguments, saskaņā ar kuru nepastāv nekāds termiņš, kurā veicamas kontroles uz vietas, ir noraidāms kā nepamatots.

155 Tā kā ar savu otro argumentu Spānijas valdība tikai atsaucas uz faktu, ka pieteikumu paraugs atbalstam "platības" pakļauj kontrolei, kas pārsniedz līmeni, ko prasa Regulas Nr. 3887/92 6. pants, tas nav pretrunā ar Komisijas pierādījumiem, saskaņā ar kuriem noteiktas veicamās kontroles faktiski ir pārāk novēlotas, lai efektīvi kontrolētu Kopienas noteikumu ievērošanu atbalsta jomā. Šis arguments tāpat ir noraidāms kā nepamatots.

156 Attiecībā uz trešo Spānijas valdības argumentu ir jāatgādina, ka to Tiesa jau ir uzsvērusi šī sprieduma 76. punktā — saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumos, kad ar Regulu izveido īpašus kontroles pasākumus, pienākums ir dalībvalstu tos

piemērot, un nav jāizvērtē to viedokļa pamatotība par citas kontroles sistēmas labāku efektivitāti (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Vācija/Komisija, 38. punkts, un lietā Spānija/Komisija, 87. punkts).

157 Saistībā ar šīs pašas valdības ceturto argumentu attiecībā uz to, ka ir problemātiski iesniegt Komisijas inspektoriem pieprasīto informāciju, jānorāda, ka šādu problēmu pastāvēšana neatceļ secinājumus, pie kādiem ir nonākuši minētie inspektori. Turklāt Regulas Nr. 3887/92 6. panta 4. punkts paredz, ka "[p]ieteikumus, par kuriem ir veicamas kontroles uz vietas nosaka kompetentā iestāde, jo īpaši, pamatojoties uz riska analīzi, kā arī pārstāvības elementu par iesniegtajiem atbalsta pieteikumiem". No minētā izriet — ievērojot to, ka Komisijai ir jāizklāsta savi konstatējumi par paraugu, kuru ir atlasījusi un iesniegusi Spānijas valdība, tā nevar aizstāvēties, norādot uz savu kļūdu, pamatojot savus vispārīgos secinājumus vai izdarot secinājumus par analizētajiem lietas materiāliem veiktā kontroles izbraukuma ietvaros, kuras materiālos atbilstoši šīs valdības norādītajam tika konstatētas problēmas saistībā ar pārkāpumiem vai starpgadījumiem. Tāpēc ceturtais arguments ir noraidāms kā nepamatots.

158 Ievērojot iepriekšminēto, Spānijas valdības pirmais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par otro pamatu, kas balstīts uz kļūdu faktos

Lietas dalībnieku argumenti

159 Kas attiecas uz finanšu korekciju par 1996.–1997. finanšu gadu, Spānijas valdība norāda, ka šī korekcija neeksistē, pamatojoties uz kļūdu, ko pieļāva Komisija,

novērtējot minēto tirdzniecības gadu uz tādas informācijas pamata, kas atbilda iepriekšējam tirdzniecības gadam, proti — 1995.–1996. gadam. Tā turklāt norāda, ka ierosinātā korekcija attiecas vienīgi uz 1995.–1996. tirdzniecības gadu.

160 Lai arī Komisija norāda, ka konkrētos tās paziņojumos ir kļūdaini dati, kuri attiecas uz 1995.–1996. tirdzniecības gadu, nevis 1996.–1997. gadu, tomēr tā apgalvo, ka šāda vienkārša kļūda neatceļ tās novērtējumu par šo pēdējo tirdzniecības gadu. Saskaņā ar tās norādīto šis novērtējums bija loģiski balstīts uz secinājumiem, kas tika izdarīti kontroles izbraukuma laikā 1997. gada 8.–12. septembrī, konstatējot nepilnības attiecībā uz šiem diviem tirdzniecības gadiem, kā arī attiecībā uz argumentiem un datiem, kurus Spānijas Karaliste iepriekš sniedza savās atbildēs Komisijas paziņojumiem.

Tiesas vērtējums

161 Vispirms jāatgādina, ka attiecīgās Komisijas noteiktās finanšu korekcijas 1996.–1997. tirdzniecības gadam tika motivētas ar pastāvīgu vilcināšanos veikt kontroles pasākumus noteiktās provincēs, kā arī ar vāju to kontroļu kvalitāti, kas tika veiktas sadarbībā ar kontu grāmatojumu noskaidrošanas nodaļu. Otrkārt, šie trūkumi izriet no Komisijas paziņojumiem, kas tika sniegti pēc kontroles izbraukuma 1997. gada 8.–12. septembrī, ka arī tās iepriekšējā sarakstē ar Spānijas iestādēm. Treškārt, no lietā esošajiem dokumentiem izriet, ka Spānijas iestādēm 1999. gada 23. jūnija vēstulē Komisijai vajadzēja sniegt informāciju par to kontroles pasākumu skaitu uz vietas, kas 1996.–1997. tirdzniecības gadā tika veiktas ar tāluzraudzību vai saskaņā ar tradicionālajām metodēm, kā arī to, cik kontroles pasākumu tika veikti pēc 1997. gada 21. augusta.

162 No šiem apsvērumiem izriet, ka Komisija, pēc tam, kad tā konstatēja, ka 1996.–1997. tirdzniecības gadā konkrēti kontroles pasākumi nenodrošināja gaidāmo garantiju līmeni par pieteikumu likumību un ka zaudējumu risks ELVGF bija nozīmīgs, bija tiesīga piemērot finanšu korekciju visiem attiecīgajiem izdevumiem. Tas apstāklis, ka konkrētos paziņojumos Spānijas valdībai Komisija kļūdaini atsaucās uz 1995.–1996. tirdzniecības gada datiem, ko Komisija ir labojusi un ko ir atzinusi arī Spānijas valdība, neattaisno Komisijas lēmuma atcelšanu.

163 Tāpēc kā nepamatots ir jānoraida Spānijas valdības otrais pamats.

Par trešo pamatu, kas balstīts uz tiesību uz aizstāvēšanos pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

164 Spānijas valdība izvirza iebildumu Komisijai par uzlikto finanšu korekciju tiktāl, cik tā attiecas uz 1996.–1997. tirdzniecības gadu, nesniedzot par to savu argumentāciju.

165 Saskaņā ar Komisijas viedokli Spānijas valdība zināja, ka ierosinātā korekcija attiecās gan uz 1995.–1996., gan uz 1996.–1997. tirdzniecības gadu. Tāpēc iebildumam par tiesību uz aizstāvēšanos pārkāpumu trūkst pamata. Komisija uzskata, ka Spānijas valdībai bija iespēja apstrīdēt kontroles izbraukuma secinājumus, tomēr tā ir

aprobežojusies ar mājienu uz individuāliem lietas materiāliem, kas norādīti kontroles izbraukuma 1997. gada 8.–12. septembra paziņojumā, un ar tāluzraudzību, neiesniedzot skaitļus vai datus attiecībā uz citām kontrolēm uz vietas, uz kurām Komisija būtu varējusi balstīties, lai noregulētu ierosināto korekciju 1996.–1997. tirdzniecības gadam.

Tiesas vērtējums

166 Ir jākonstatē, ka ar Komisijas sagatavotu paziņojumu pēc 1997. gada 8.–12. septembra kontroles izbraukuma Spānijas valdība tika informēta, ka 1996.–1997. tirdzniecības gadā pastāvēja trūkumi Andalūzijas autonomajā kopienā ieviestajā laukaugu kontroles sistēmā. Otrkārt, ir jāuzsver, ka šī pati valdība iesniedza Komisijai informāciju par minētajām kontrolēm. Tātad Komisijai nevar pārmest tiesību uz aizstāvēšanos pārkāpumu.

167 No minētā izriet, ka Spānijas valdības trešais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas balstīts uz finanšu korekcijas summas nepamatotību

Lietas dalībnieku argumenti

168 Spānijas valdība apgalvo, ka, tā kā šis labojums bija pamatots ar kontroles pasākumu īstenošanas kavējumiem, Komisijai tādējādi nebija pienākums piemērot finanšu

labojumus 5 % apmērā no izdevumiem, kas tika deklarēti attiecībā uz platībām, kurās audzēja laukaugus vai kuras tika atstātas papuvē attiecīgajā tirdzniecības gadā, bet vienīgi attiecībā uz platībām, kuras tika atstātas papuvē un tika novēloti kontrolētas.

169 Komisija pasvītro, ka veiktās kontroles pēc attiecīgās ražas novākšanas konkrētajā tirdzniecības gadā bija nederīgas ne vien attiecībā uz pārbaudēm par atstāšanas papuvē pienākuma ievērošanu, bet arī attiecībā uz pārbaudēm, kas vajadzīgas platībām, kurās audzē laukaugus. Tāpēc saskaņā ar Komisijas viedokli finanšu korekcija bija jāpiemēro visām šīm platībām.

Tiesas vērtējums

170 Saskaņā ar dokumentu Nr. VI/5330/97 gadījumos, kad noteikumiem neatbilstošo maksājumu patiesais līmenis nav nosakāms, un tā rezultātā nav iespējams noteikt Kopienas ciesto finansiālo zaudējumu apmēru, Komisija piemēro finanšu korekcijas likmi, kopumā palielinot deklarētos izdevumus līdz 2 %, 5 %, 10 % vai 25 %, vadoties pēc zaudējumu riska apmēra.

171 Tādējādi no šīs lietas izriet, ka Komisijai, pamatoti secinot, ka kontroles uz vietas laukaugu platībām nesniedz vajadzīgo garantiju līmeni par pieteikumu likumību un ka ELVGF zaudējumu risks bija ievērojams, bija tiesības piemērot paaugstinātu korekciju 5 % apmērā visiem deklarētajiem izdevumiem.

172 Turklāt, kā to jau Tiesa ir atzinusi šī sprieduma 135. punktā, kompensācijas maksājumi, par kuriem deklarēti izdevumi, tika piešķirti atbilstoši nosacījumiem, kas ietverti Regulas Nr. 1765/92 2.–13. pantā attiecībā uz laukaugu platībām, kā arī zemēm, kas atstātas papuvē. Tādējādi finanšu korekciju apstākļos, kādi ir šajā lietā, nevar piemērot vienīgi platībām, kas atstātas papuvē.

173 Tāpēc Spānijas valdības ceturtais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

174 Tādējādi Spānijas valdības pieteikums attiecībā uz atbalstu laukaugiem Andalūzijas autonomajā kopienā ir noraidāms kā nepamatots.

175 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ir jāatceļ apstrīdētais lēmums tiktāl, cik tas paredz izslēgt Kopienas finansējumu ESP 2 426 259 870 apmērā par procentiem papildmaksājumu sistēmas par piena produktiem ietvaros, un noraidīt prasību pārējā daļā.

Par tiesāšanās izdevumiem

176 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar šī paša reglamenta 69. panta 3. punkta pirmo daļu, ja abiem lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala

vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā šajā lietā katrs lietas dalībnieks ir prasījis piespriest otram lietas dalībniekam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs vienā no pieciem Spānijas Karalistes izvirzītajiem iebildumiem, Spānijas Karaliste atlīdzina četras piektās daļas no tiesāšanās izdevumiem un Komisija atlīdzina vienu piekto daļu no tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) **Komisijas 2001. gada 5. februāra lēmumu 2001/137/EK par Kopienas finansējuma dalībvalstu noteiktu izdevumu izslēgšanu no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļas ietvaros atcelt tajā daļā, ar kuru Spānijas Karalistei piemēro finanšu korekciju ESP 2 426 259 870 apmērā par procentiem papildmaksājumu sistēmas par piena produktiem ietvaros;**

2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**

3) **Spānijas Karaliste sedz četras piektās daļas no tiesāšanās izdevumiem;**

4) **Eiropas Kopienu Komisija sedz vienu piekto daļu no tiesāšanās izdevumiem.**

[Paraksti]